

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Р1 39/2026
06.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Радославе Мађаров и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., коју заступа пуномоћник Дејан Гајић, адвокат из ..., против туженог Града Крагујевца, кога заступа Градско правобранилаштво Крагујевац, ради накнаде за бесправно одузету непокретност, решавајући сукоб надлежности Вишег суда у Крагујевцу и Апелационог суда у Крагујевцу, у седници одржаној 06.02.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање по жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Крагујевцу П 1333/24 од 05.12.2024. године, стварно је **НАДЛЕЖАН** Виши суд у Крагујевцу.

Образложење

Виши суд у Крагујевцу је решењем Гж 850/25 од 19.12.2025. године, уступио списе предмета Основног суда у Крагујевцу П 1333/24 Апелационом суду у Крагујевцу, као стварно и месно надлежном суду за одлучивање о жалби наведеној у изреци овог решења, пошто се претходни огласио стварно ненадлежним за поступање у поступку по жалби туженог изјављеној против наведеног решења.

Актом Гж 3887/25 од 13.01.2026. године, Апелациони суд у Крагујевцу се обратио Врховном суду захтевом за решавање сукоба надлежности, у коме наводи разлоге због којих не прихвата своју стварну надлежност.

Решавајући настали сукоб стварне надлежности Врховни суд је, на основу одредби чланова 25. став 2. тачка 3. и 26. став 1. тачка 3. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр. 10/2023), нашао да је за поступање надлежан Виши суд у Крагујевцу. По наведеним законским одредбама, апелациони суд је надлежан да одлучује о жалбама на пресуде основних судова у грађанскоправним споровима, ако за одлучивање о жалби није надлежан виши суд. Виши суд је у другом степену надлежан да одлучује о жалбама на пресуде основних судова у споровима мале вредности.

Из садржине достављених списа произлази да је побијаном пресудом првостепеног суда одлучено о тужбеном захтеву, који је на рочишту одржаном 05.12.2024. године смањен на износ главнице од 315.900,00 динара, са споредним потраживањем. Према Закону о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“

бр. 72/11 ... 10/23), ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева (члан 28. став 1.); спорови мале вредности су они у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (члан 368. став 1.); ако тужилац до закључења главне расправе која се води у складу са одредбама овог закона о општем парничном поступку смањи тужбени захтев тако да више не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије, даљи поступак спровешће се у складу са одредбама овог закона о поступку о споровима мале вредности (члан 476. став 2.).

У конкретном случају смањени тужбени захтев односи се на потраживање у новцу које је на дан подношења тужбе представљало динарску противвредност 2.686 евра (према средњем курсу НБС од 117,60 динара за 1 евро). Првостепени суд је у поуци о правном леку правилно навео да се против пресуде може изјавити жалба Вишем суду у Крагујевцу.

Из изнетих разлога, како је пресуда донета у спору мале вредности, одлучено је као у изреци на основу члана 22. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**